

VYSOKÉ UČENÍ TECHNICKÉ V BRNĚ
BRNO UNIVERSITY OF TECHNOLOGY

FAKULTA VÝTVARNÝCH UMĚNÍ
FAKULTY OF FINE ARTS

INTERMEDIÁLNÍ A DIGITÁLNÍ TVORBA
INTERMEDIA AND DIGITAL ARTS

ATELIÉR INTERMÉDIA
STUDIO INTERMEDIA

GALERIE FESTIVAL
GALERIE FESTIVAL

DOKUMENTACE BAKALÁŘSKÉ PRÁCE
BACHELOR'S THESIS DOCUMENTATION

AUTOR PRÁCE
AUTHOR

Vojtěch Vlček

VEDOUCÍ PRÁCE
SUPERVISOR

MgA. Pavel Sterec, Ph.D.

OPONENT PRÁCE
OPONENT

MgA. Isabela Grosseová

BRNO 2017

DOKUMENTACE VŠKP

OBSAH:

OBRAZOVÁ ČÁST	s. 4 – 33
TEXTOVÁ ČÁST (PÍSEMNÁ OBHAJOBA)	s. 34 – 38

OBRAZOVÁ ČÁST

K obhajobě byl předložen galerijní projekt cestovní prodejní galerie výtvarného umění a příbuzných zón, Galerie Festival, rozvíjející se zhruba od r. 2015. V rámci obhajoby bakalářské práce představím současnou podobu projektu, obrazovou dokumentaci jeho vývoje, rekvizit a děl, které při něm vznikly.

PODOBA GALERIE OD R. 2015

2015, Spolupráce s Jakubem Tajovským (AM3) Tyčkit: „DIY Art-piece“ 8ks setů prodejné autorské výtvarné stavebnice vyvinuté na základě formálních postupů používaných v té době Kubou. Zde pohled do instalace výstavy v galerii Umakart

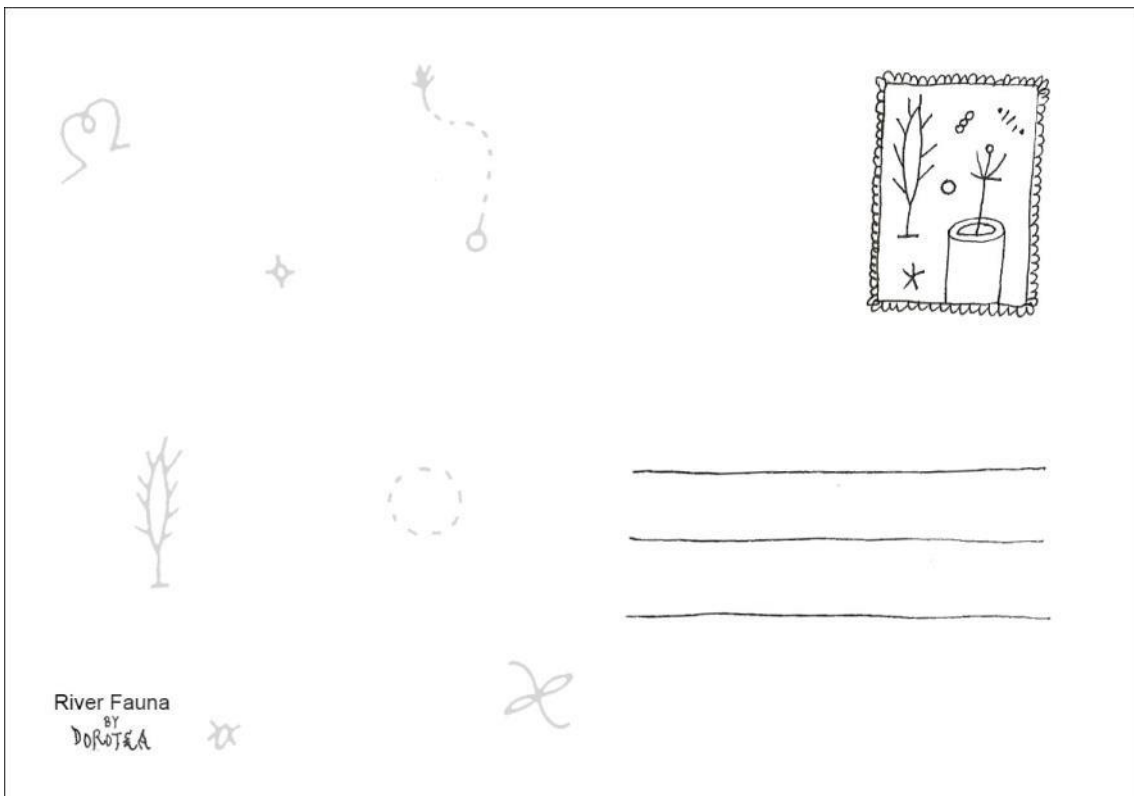
Plakát vzniklý při příležitosti pořádání akce Freestyle Festival, organizované spolu s Václavem Váňou. Během večera proběhlo několik koncertů, přednášek, výstav, performancí a módní přehlídka. Vrcholem večera byla aukce obrazů, které jsme spolu s Václavem malovali v letech 2014-16. Výtěžek aukce plynul na proplacení útraty účinkujícím.

Citronová hlava, obraz malovaný společně s Václavem Váňou, 2014-16, 120x160cm, Olej, akryl a balakryl na plátně.

První veřejná prezentace Galerie Festival, léto 2016, Athény-Akropole, Řecko.

Zadní strana jedné z pohlednic Dorotei Gašpar, leden 2016

Druhá veřejná prezentace Galerie Festival, květen 2016, Pasáž Oktogon, Záhřeb, Chorvatsko

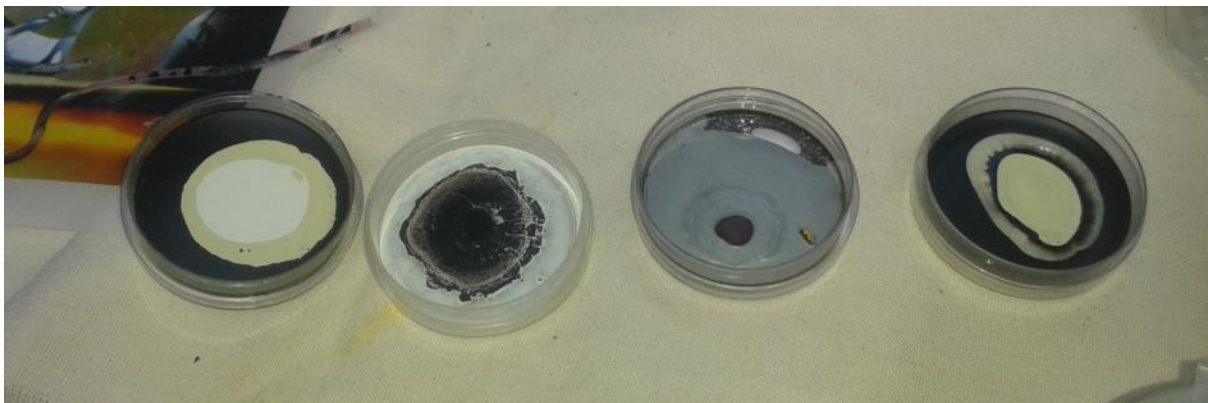
Převážení Galerie Festival, květen 2016, Záhřeb, Chorvatsko

Plakát pro koncentráty na výrobu směsí na obří bubliny „Bubble Blast“ (Zde verze 2.0), léto 2016

Prodej v rámci Dne otevřených dveří, na záhřebské Akademii Likovníh Umjetnosti, květen 2016, Záhřeb, Chorvatsko

květen 2016: Záznam prodeje 4ks maleb ze série „Vzorky“ z r. 2015

Klouzurní stánek na FaVU Brno, LS, 2016

Ophthalmopolarizoskop, spolupráce s Petrem Nápravníkem (AIM), 2016

Poutač vytvořený pro Galerii Festival Jiřím Směťákem (ex AM3), 200x60cm, 2016, sprej na desce.

Poutač vytvořený pro Galerii Festival Ondřejem Horákem (ex AM3), 200x60cm, 2016, sprej na desce.

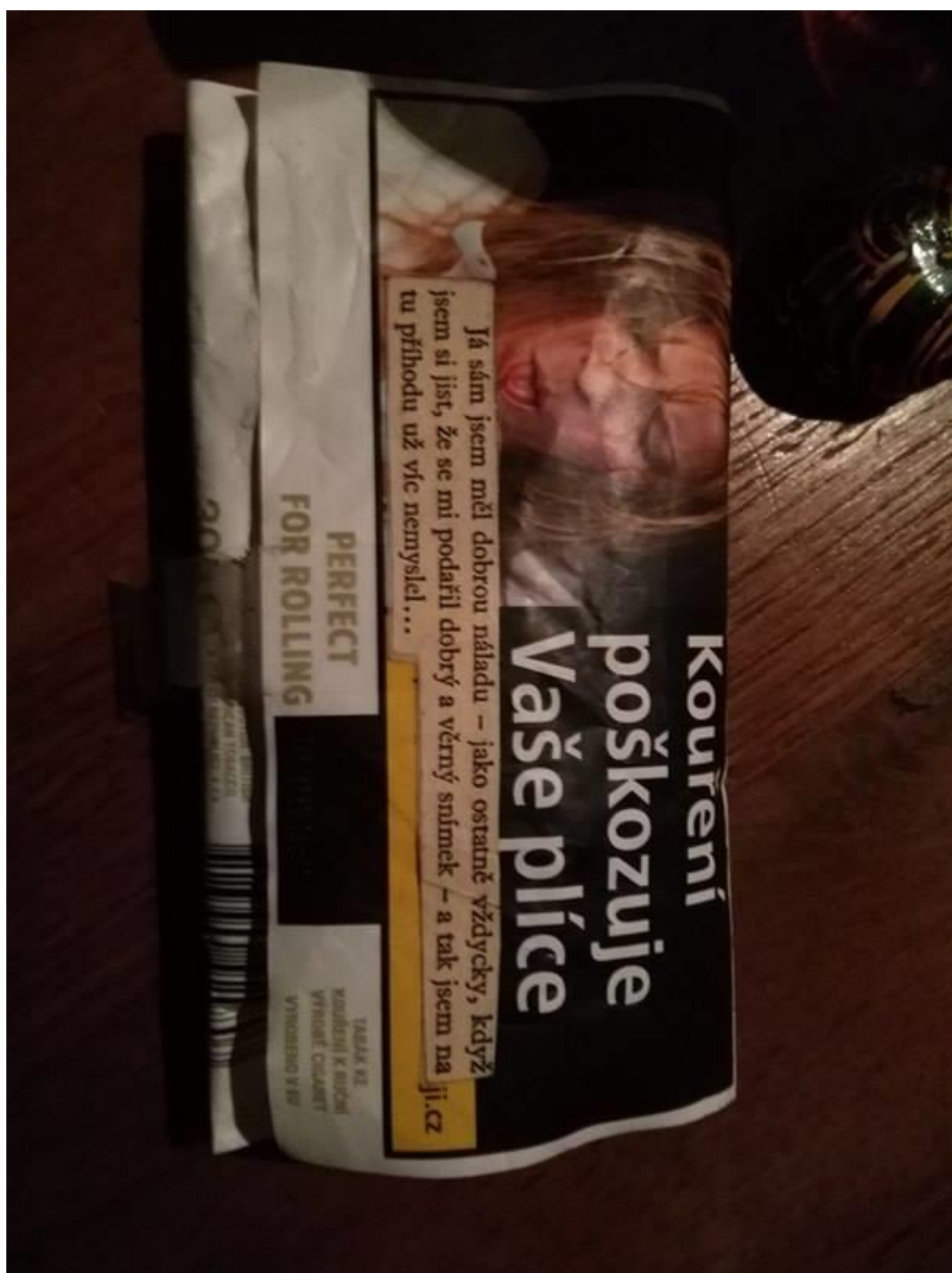
)

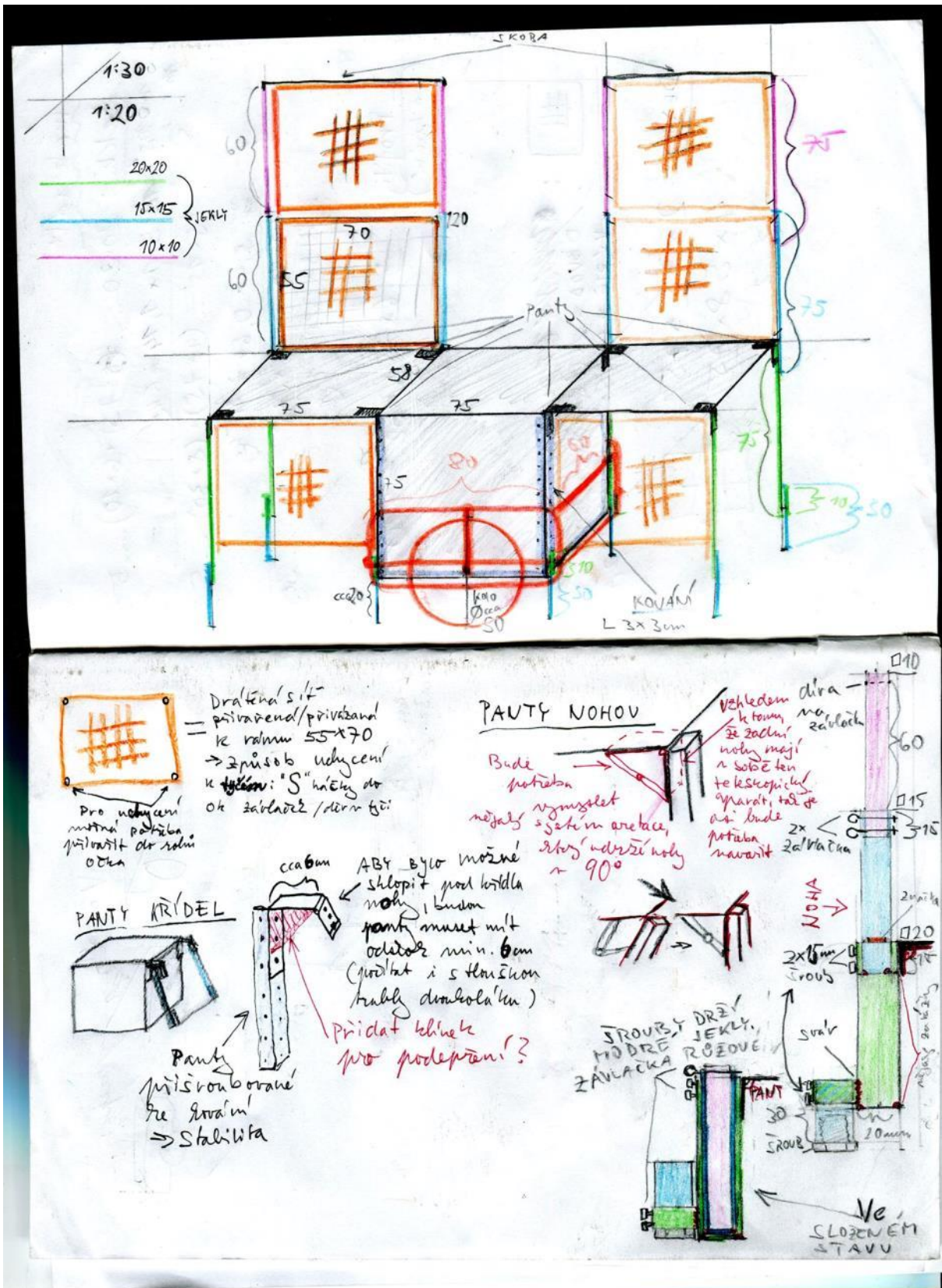
Konstrukce pro prezentaci pohlednic a koláží Dorotei Gašpar

Jedna z maleb Fatimy Khaledové (AIM), nepojmenováno, 2013, Olej na kapa desce.
Do Galerie Festival přidáno 2016

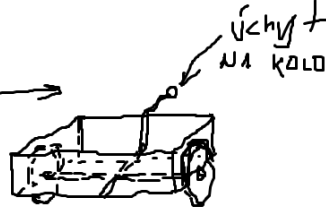
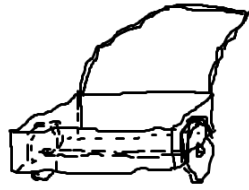
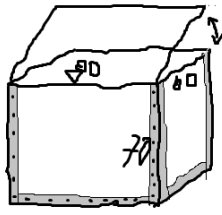
Ukázka použití literární nálepky Petra Nápravníka, koláž, cca 2x10cm, 2017

První skici návrhu konstrukčního řešení pojízdného „Stánku“ Galerie Festival, 2017

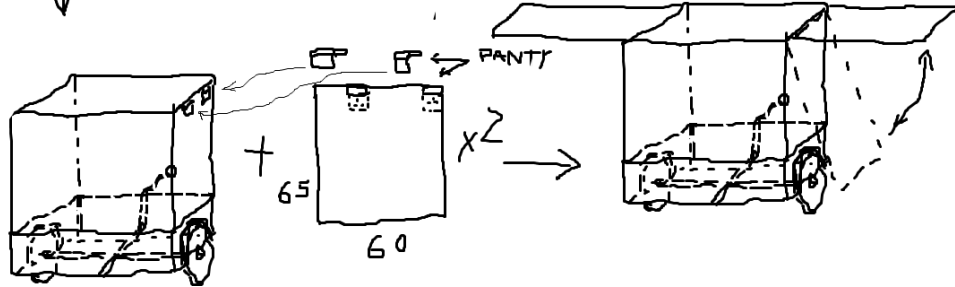

Ideová skica konstrukčního řešení stánku Galerie Festival, 2013-17, olej a akryl na desce

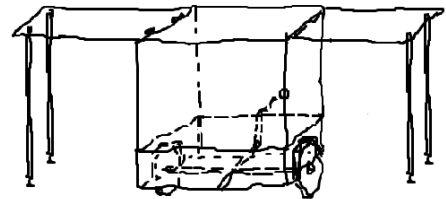
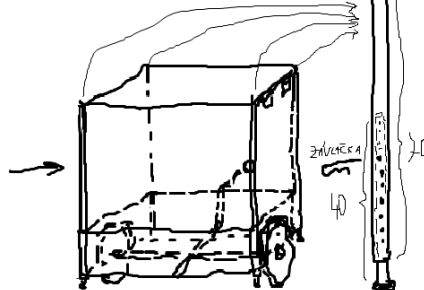
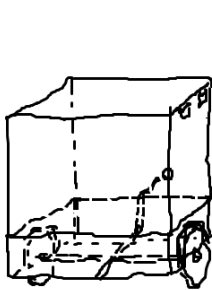

Křídla se nedají kvůli kolům úplně sklopit, při každém rozklopení a sklopení je třeba je vysunout z pantů a znovu nasadit....

Základ bude tvořit bedna z nějakého tvrdého, lehkého dřeva spojená v rozích nějakým železným L o rozměrech 5x5cm a připojená ke konstrukci dvokolového vozíku. Celá konstrukce by měla být táhnutelná za kolem. Víko bedny se bude otevírat směrem nahoru, uvažuju ještě o šuplíčkách. K bedně bude z každé strany přiděláno jedno křídlo.

STABILITA:

Každé křídlo asi bude muset mít dvě nohy, aby bylo možné napojit na zadní nohu tyč, která vytvoří oporu závěsného systému. Viz příští obrázek.

U zadní nohy teda bude muset být v desce křídla otvor, díra kterou se bude moct tyč zasunout do nohy...

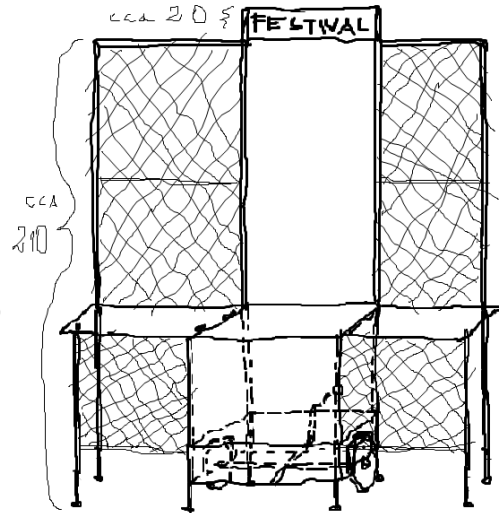
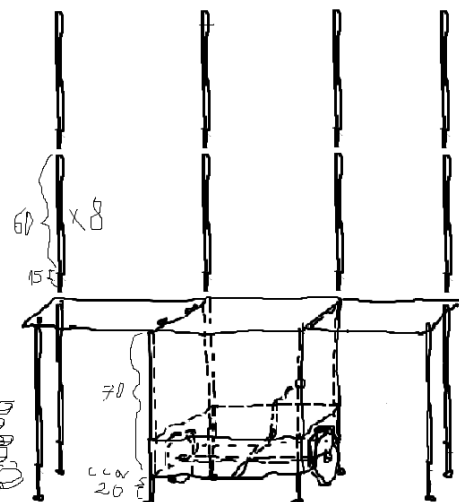
Otázka: Jak nohy přidělat ke křídům? Napadlo mě přivařit k vršku každé nohy obdélníkovou destičku, která by se zasunovala do mělkých kolejniček umístěných na spodní straně každého křídla.

Čtyři nohy na každém rohu bedny. Dutá trubka, uvnitř které je jedna menší (cca 40cm dlouhá). Délka vysunutí regulovatelná dírkami a závlačkami.
Otázka1: Tvar? Hranatý/čtvercový by možná byl lepší: člověk by snáze našel díрку pro závlačku...
Otázka2: Materiál? Musí být co nejlehčí, ale odolný. Ocel je hrozně těžká...
Mělo by být možné ho svařovat...

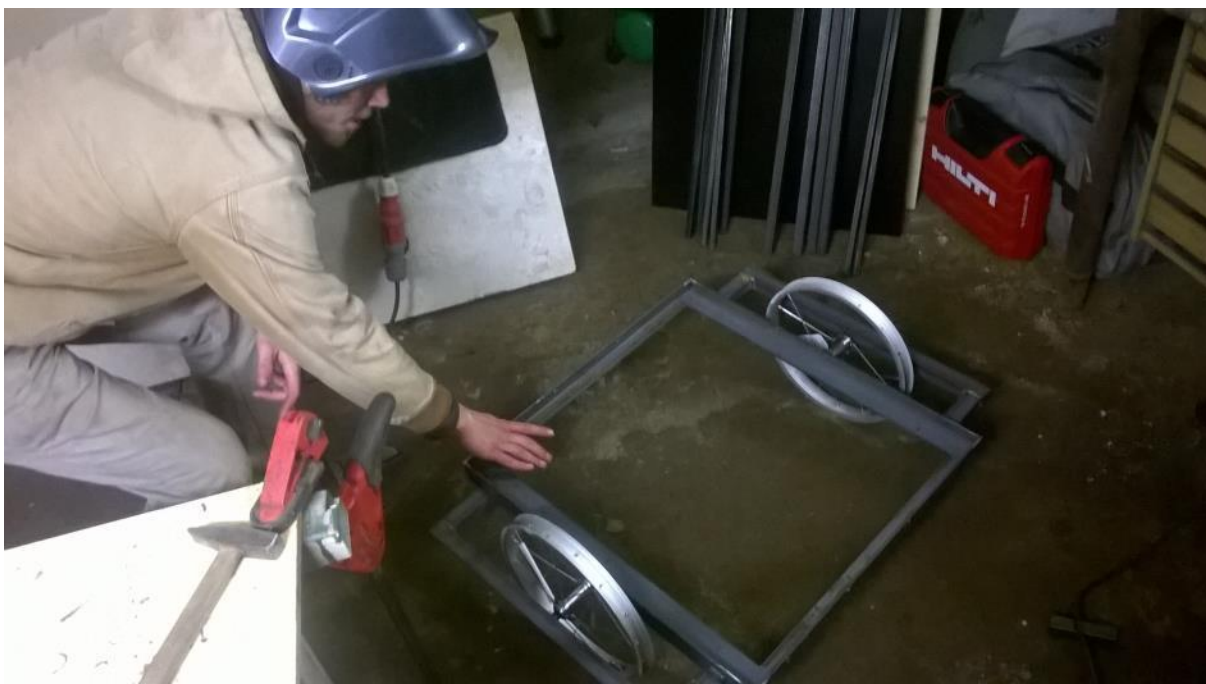
ZÁVĚSNÝ SYSTÉM

Vzhledem k charakteru vystavovaných věcí (což budou sice z velké části objekty, ale taky MALBY, KRESBY, FOTKY apod.) bude nutné vytvořit co největší vertikální plochu, na kterou bude možné věci věšet. Napadlo mě vytvořit ji z pletivových čtverců 60x60 nějak (jak? asi háčky, které se budou dát zasunout do dírek v tyčích) přichycených k tyčím nohou a horního "opěrného systému". Problém je estetika. Vzhled, myslím, připomíná vstup do venkovního basketbalového hřiště...

Bylo by taky fajn vymyslet nějaké menší modulovatelné skládatelné stojánky, které by se daly dát na "pult" pro podpoření členitosti stánku... Něco jako stojánky na pohlednice, vyvýšené plošinky pro objekty, misky apod...

Další technické skici konstrukčního řešení, 2017

Konstrukce vozíku - pojízdného rozložitelného modulovatelného stánku Galerie Festival s pomocí Václava Váňi. Únor-březen 2017, Třinec.

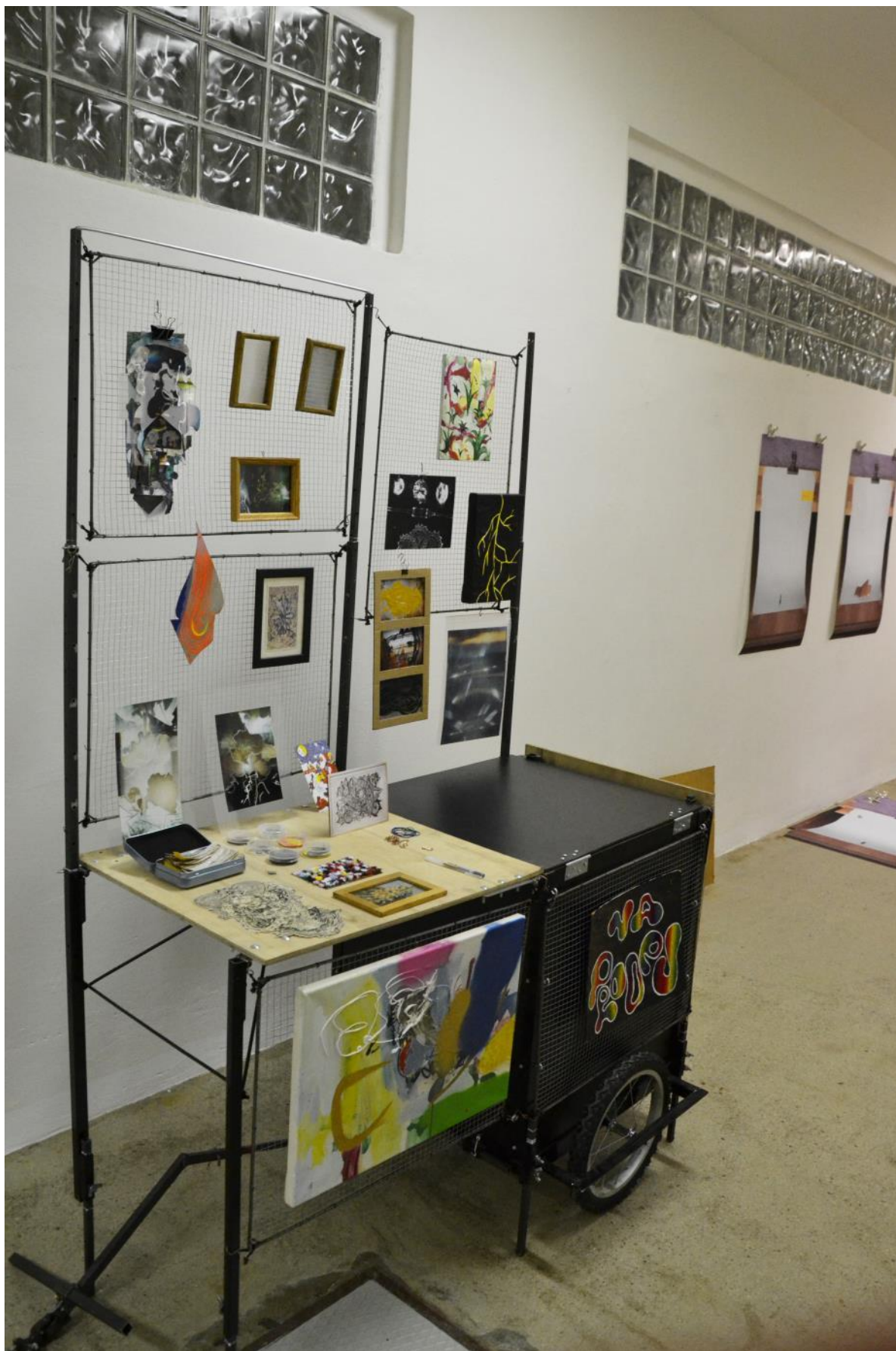

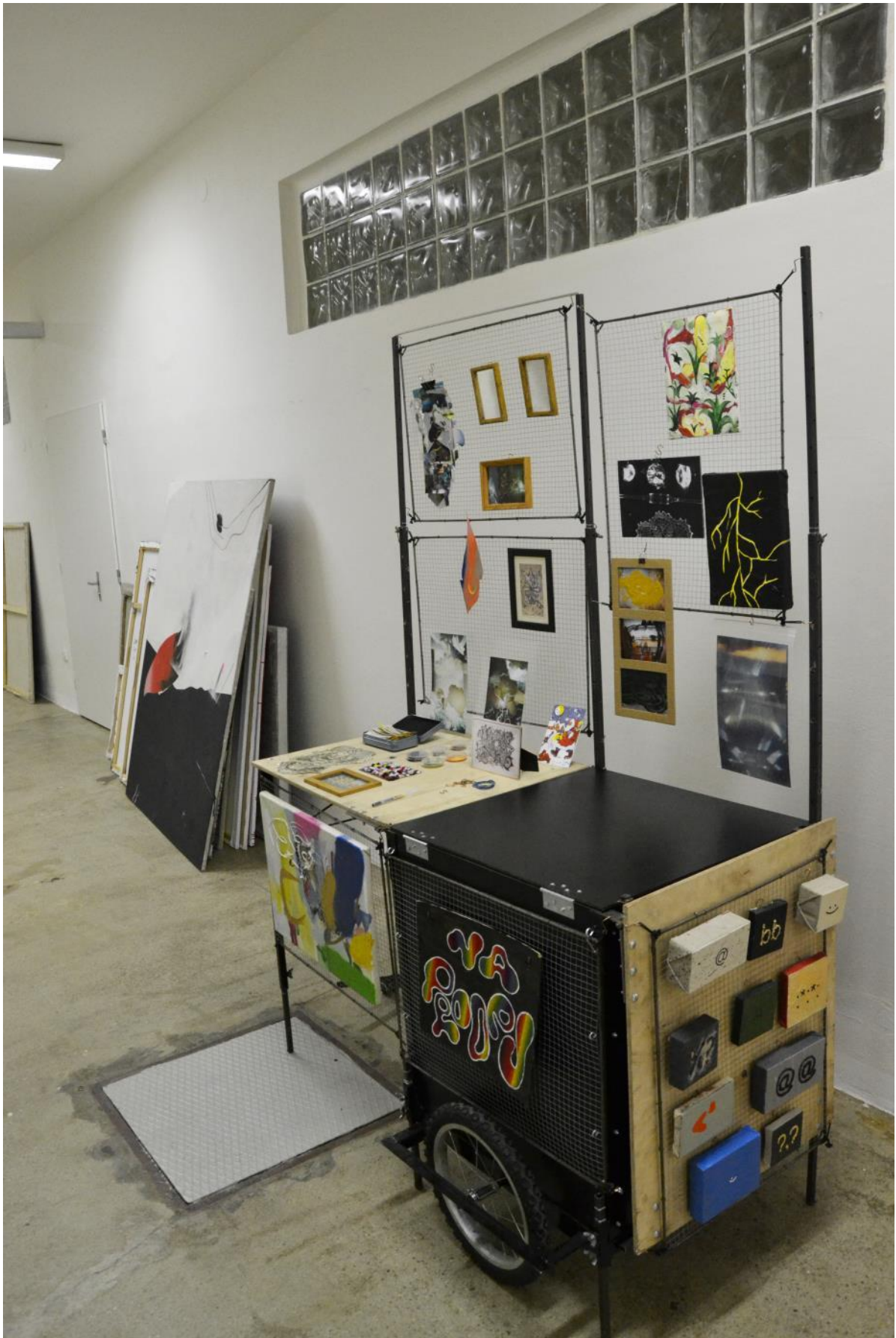
Hotový vozík

Rozkládání vozíku/ stavba stánku

Cvičné rozložení stánku s instalací některých děl, chotba FaVU VUT

Detail instalace

Obraz Šimona Kadlčáka „Den“, 2017, olej na plátně

Trojboká konstrukce Galerie Festival Preview, 200x60x60cm,. Skládá se ze dvou panelů pomalovaných spreji Ondřejem Horákem a Jiřím Smětákem a třetím sloužícím jako panel pro vystavování. Je určena především pro prezentaci nových děl vzniklých speciálně pro Galerii festival. S výrobou pantů mi pomáhal Petr Pololánik (ex AM2)

TEXTOVÁ ČÁST:

Galerie Festival je projekt cestovní prodejní galerie výtvarného umění a příbuzných zón, který rozvíjím zhruba od r. 2015.

V jeho průběhu nabízím a prodávám především výtvarná díla svá a svých přátel, popř. umělců, jejichž tvorba mě zaujala a myslím si, že by pro tyto účely byla vhodná, ale také některé produkty, které jsou mi svým účelem blízké.

Klíči k výběru jsou: psychedeličnost, krása, humor, produktovost, užitečnost, prodejnost, přenosnost, skladnost, odolnost a témata ekologie, ideologií a globálního společenství. Vybraná díla nemusí nutně splňovat všechny tyto požadavky a taky zatím nezastupuji žádné explicitně tematizující poslední tři zmiňované, ale mám to v plánu do budoucna.

Celá projekt by měl také sloužit jako otevřená platforma pro vstupy jiných umělců, performerů, hudebníků, apod..

K nápadu konstruovat vlastní prodejní galerii výtvarného umění jsem se dostal zhruba na konci 2. ročníku na FaVU, kdy jsem začal intenzivněji vnímat blížící se nutnost začít si na sebe sám vydělávat.

Maminka v té době začala mít vážnější zdravotní potíže a já se začal za svou pozici „příživníka“ stydět.

K tomu, jak si svou tvorbou, nebo i jen pohybem na poli výtvarného umění, vydělat (v tomto hnusně nastaveném společenském uspořádání pozdního kapitalismu) na živobytí (nebo se třeba jen nějak kvalitně zapojit do fungování společnosti) nenaučila mě FaVU do té doby zhora nic.

Jediní lidé o kterých jsem věděl, že jsou schopni si svou tvorbou něco vydělat byli starší etablovaní umělci.

Pro sebe jsem si ale nebyl schopný takovou pozici představit, jednak proto, že jsem sám svoji tvorbu vnímal jako ne až tak kvalitní, jednak proto, že jsem ve výtvarné produkci v rámci galerijního provozu, jak jsem ho znal, neviděl sebemenší možnost podpořit radikální restrukturalizaci společnosti, kterou jsem stále intenzivněji vnímal jako neodkladnou nutnost.

Jedinou alternativu, kterou jsem ve svém okolí viděl, byli lidé, co psali texty. Texty k výtvarnému umění, které jsem v té době vídal (což do značné míry přetrvává) mě však spíš nudily a vyčerpávaly, než inspirovaly.

Stejně tak psaní textů mě nijak zvlášť nebavilo a neviděl jsem v něm valný smysl.

Taková práce, zdá se, navíc vyžaduje hodiny a hodiny sezení za počítačem, kterému bych se v životě jinak raději spíš vyhnul.

Co jsem také vnímal (a stále do značné míry vnímám) v uměleckém a akademickém provozu byla jakási ztuhlá uzavřenost, nabubřelost, elitářství až sektářství, pohrdání vnějším světem za hranicemi výtvarných škol a galerií, kapitulaci a výsměch jakýmkoliv snahám vytvářet pozitivní a nereakční společenské hodnoty, nebo naopak nějak smysluplně reagovat na hrozby probíhající socio-ekologické krize.

Měl jsem pocit, že je třeba se otevřít vnějšmu světu mimo klasický rámeček galerijního provozu, který z mojí zkušenosti reprezentoval povětšinou věci příliš složité, pro nezasvěceného diváka zcela nepochopitelné a když vysvětlené, tak zacyklené v obludných ornamentech slovních masturbací a nic neříkajících, zbytečně komplikovaných vět. (Teď už to tak radikálně nevnímám. Chápu, že je naprosto legitimní vytvářet díla, která budou komunikovat jen s určitým zasvědceným publikem. Ovšem převažující dojem pohrdání vším jiným, věcmi milými nebo hravými, nebo tím, co působí i bez dalších slov a vysvětlování, popř. neschopnost takové věci smysluplně prezentovat vnějšmu světu, z akademického prostředí stále cítím.)

Z vlastní zkušenosti jsem však znal transformativní potenciál výtvarných děl na lidské vnímání, a přišlo mi škoda, že toto současné nastavení předem odrazuje velkou část potencionálního publika, především tzv. „běžných lidí“, se o nějaký kontakt s výtvarnými díly vůbec pokoušet.

Navíc mě stále produkování výtvarných děl bavilo, obzvlášť takové, které se dělo skupinově, jako například při kolektivním malování v ateliéru Václava Stratila, příležitostněm organizování společenských

akcí (Návrat do Hobitína s Annou Tesařovou a Markétou Wagnerovou, nebo Freestyle Festival s Václavem Váňou), nebo i později, v Ateliéru Pavla Sterce, v němž je potenciál ateliéru jakožto skupiny intenzivně se vzájemně rozvíjejících individualit akceptován a tematizován a to navíc systematictěji a metodičtěji, pomocí kolektivních zadání a metodických her tematizujících dynamiku kolektivní tvorby.

A tyto tři faktory, tedy: a) Pocit nutnosti vydělat si vlastní peníze, nebo nějakým způsobem zajistit vlastní na rodičích co nejvíc nezávislou existenci, b) Utopická touha šířit revoluční potenciál kontaktu s díly výtvarného umění c) Vůle v rámci procesu sám něco tvořit, nebo se na tvorbě spolupodílet, spolu s tím, jak jsem viděl spousty pracně vytvářených děl mých spolužáků kupit se po jedné prezentaci znuděné klauzurní komisi v depozitech, vedly nakonec k rozhodnutí zkusit zprostředkovat alespoň část výtvarné zkušenosti Těm Lidem Tam Venku, a to formátem jim dobře známým- Pouličním Prodejem, v kterémžto procesu se pokusím zároveň si i něco vydělat a navíc tak podpořit kolegy a přátele výtvarníky.

Svou roli pro toto rozhodnutí a celkové pojetí projektu nepochybně hraje i fakt, že můj otec vlastní na hradě Křivoklátě malý obchod s výtvarnými dárkovými předměty „Galerie Nakřivo“ a už od mládí jsem mu pomáhal především se stánkovým prodejem během různých kulturních akcí. Můj otec je také umělecký řezbář, nicméně styl kterým už přes dvacet let stále opakuje tu samou formuli, navíc okopírovanou, vnímám jako past, do které bych se nerad dostal. (I když např. u výroby bublifuků, kterou si přivydělávám a kterou jsem z velké části taky okoukal by mi to asi nevadilo. Tam mi spíš dělá starosti ekologická stránka věci a množství plastu, které při výrobě bublinových směsí zpotřebuji)

Vidím v nižší, střední a vyšší střední třídě nevyužitý potenciál možných zájemců o koupi drobnějšího výtvarného díla.

Věřím v potenciál originálních, zajímavých a krásných věcí přivést lidskou zkušenost a vědomí do vyšších úrovní a tím přispívat k transformaci společnosti v kulturu podporující naplnění nejvyššího potenciálu jednotlivce jako základního stavebního kamene jejího rozvoje.

To, že většina lidí v Česku tyto kvality připisuje v nejlepším případě dílům nejpozději z první poloviny 20. století je, myslím, důkazem, že má smysl propagovat ta současná.

Doufám, že pouličním prodejem se mi podaří vytvořit prostor pro přímou komunikaci a interakci s nezasvěcenými diváky. Doufám, že budu schopen časem čím dál tím větší mediace toho, v čem to které dílo právě spočívá. Doufám, že se naučím lépe mluvit a psát.

Ukázalo se však, že přenést tyto ideje do praxe bude složitější, než jsem si myslel. Při prezentacích na ulici (především v Brně) jsem narážel ze všeho nejvíce na nezáměr a přehlížení v míře až depresivní. Větší úspěch jsem měl při prezentaci v rámci jiných kulturních akcí, kde byli lidi zřejmě více nalazeni na podobnou vlnu.

Po konzultacích s Pavlem Stercem, z nichž vyplynulo, že nezáměr na ulicích zřejmě plyne z celkového přehlacení veřejného prostoru a obraných filtrů, které si proti němu lidé vytvářejí, jsem se rozhodl ke dvěma experimentům, které by měly platnost této teze prověřit. Zaprvé prodej z velké blízkosti v prostředcích brněnské MHD, kde potenciální zákazník v podstatě nemá šanci mě jen tak přejít, a konstrukci opravdového prodejního „stánku“, který by se měl ve výsledku být schopný do co největší míry kamuflovat jako tradiční pouliční prodejní stánek (a to včetně předmětů na něm vystavených), a tím do značné části překonat bariéry a filtry, které mají lidé běžně aktivované. Idea je taková, že jakmile přijdou dost blízko na to, abychom si řekli „dobrý den“, bude daleko méně pravděpodobné, že odejdou bez další komunikace ať už se mnou, nebo s vystavenými díly.

Prodej v MHD fungoval sice lépe, než prezentace na ulici, stále ale vyžadoval neúměrně velké množství vložené energie do poměrně malého dosaženého výsledku (interakce, prodeje).

Do konstrukce stánku jsem se pustil na jaře tohoto roku s pomocí přítele Václava Váni a rozhodl jsem ho koncipovat k co největší mobilitě a snadné a rychlé rozložitelnosti a složitelnosti. Je tedy pojízdný a táhnutelný ručně či za kolem. Jeho základem je svařovaná ocelová konstrukce na níž je přišroubované bednění a dvě rozložitelná křídla s teleskopickými nohama. Konstrukce obsahuje čtyři teleskopické tyče vytažitelné do výšky dvou metrů, na něž se dají gumičkami s háčky

přidělat panely ze svařovaných sítí přivázaných k rámcům z ocelových tyčí. Složená konstrukce má rozměry 80x80x60cm, rozložená 200x200x60cm.

Zatím mám ze zboží pro vystavování v Galerii Festival bohužel převážně klasická díla typu obrazy, ve výsledku bych ale chtěl výběr podřídit co nejvíce vizualitě produktu, právě abych překonal určité konvenční bariéry mezi „běžnými lidmi“ a „výtvarným uměním“.

I když se mi už podařilo prodat množství menších děl, částky tím vydělané nebyly zatím nijak závratné a na samotný provoz galerie by nestačily. Z větších děl (nad 1000kč,-) jsem zatím neprodal ani jedno. Do budoucna se chci zaměřit hlavně na formáty snadně a levně produkovatelných co největších formátů a obsahu, u nichž doufám že je prodám sice s menším ziskem, ale za to víc kusů. Chystám se také vyzkoušet koncept „dobrovolného vstupného“, který celou galerii funkčně přiblíží víc klasickým formátům pouličního vystupování jako je hudební produkce, žonglování, apod.